

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρέομεν καὶ πάλιν ἰστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χθλια κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξαμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ κ' ἔγω προσμένω,

Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι κολοῦμεν σῶματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείον τέλη.

Δευτέρ' Ἀδούστου κ' εἰκοστῆ,
λαλοῦν πατέρες σεβαστοί.

Ποῦντος χθλια καὶ τρακόσα καὶ σαράντα σὺν ἑπτὰ,
ὁ παλῆς χαθὰς καὶ πάλι πῶς δὲν ἔχομε λεπτά.

**Φασουλῆς καὶ Ηερισκλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ξέρω πῶς δλους, Φασουλῆ, τοὺς ἀπειλοῦν οἱ βρόντοι μὰς
κ' ἄλλο καινὸν ἐν ἀγορᾷ
ὅτι δὲν ἔχομε παρὰ
νὰ ζῶσμε τὸ δόντι μὰς.

Φ. — Νέο κ' αὐτὸ δὲν φαίνεται, μωρὴ ψευτοφυλλάδα,
ἢ γὰρ πανία σύντροφος ἄει μὲ τὴν Ἑλλάδα.
Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα;

Π. — Ξέρω, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς συνεδρίας ἄρχις τοῦ κράτους ἢ Βουλῆ,
καὶ πῶς δὲν λείπουν ἀπ' αὐτῆν οἱ ξένοι συμπολιταί,
ἀγαπητοὶ Νεότουρκοι καὶ φιλ' Ἰσραηλιταί.

Φ. — Ἄλλο καινὸν ἐν ἀγορᾷ;
Π. — Λένε καμπόσι, φουκαρά,
πῶς δάετο θὰ φέξῃ.

Κ' ἄλλοι θεσμένοι τροφῆς
τάκουνε λίαν κατηφείς
καὶ μιὰ δὲν βγάξουν λέξι.

Ξέρω πῶς μὰς κτυπάνε
γιὰ τὰς ἀψόγους στάσεις...
Τὰ τρόφιμα πῶς πάνε;
Π. — Ἔχουν πρὸς ὕψος τάσεις
κ' αὐτὰ τὰ κολοκῦθια.
Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια,
φιλόσοφε τοῦ δρόμου,

Φ. — Ὑπορξίς κοχηναία,
ξέρεις καθόλου νέα;
Π. — Ξέρω πῶς τὰρα βρισκονται κομιτατζήδων τάγμα-
σὲ κίνησι μεγάλη,
ξέρω πῶς εἰς τὰ πράγματα
ἦλθε Δευτέρης πάλι.

Ξέρω πῶς δεξακάσμε
τὴν πρώτην τρικυμία,
ξέρω πῶς ἡσυχάσμε
κ' ἔχομε νηνεμία.

Π.— τρῶς κρέας;
Τὸ δ' ἴκ' μου.

Φ.— Ἐβρίσκετε καθόλου φρούτα;
Π.— Πού νὰ τὰ ἔρω καὶ τοῦτα;

Ἐστὴν χάραν τῆς εὐκλείας
ἐνέσκηψαν θεινά,
σπίρτα τῆς ἀσφαλείας
δὲν ἔχουν πουθενά.

Φ.— Ἀὐτὰ τὰ νέα ξέρω,
μὰ σὺ τί ξέρεις, γέρο;
Τίποτα παρ' αὐτὰ,
ποῦ μούπες, φαφαλά.

Π.— Καὶ τί περὶ πολέμου
γνωρίζεις, κουνενέ μου;

Φ.— Ἐστὰ μέτωπ' ἀπραξία
καὶ σ' ἔλους εὐεξία,
κι' ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
ὁ κόσμος πανευδαίμων
δλέπει τὸν Γαλαξία.

Πῶς Βούλγαροι καὶ Τοῦρκοι
ἔγενθκαν μέλι γάλα,
καὶ πῶς βρωμοῦνε βούρκοι
καὶ τέλματα μεγάλα.

Ἐέρω, ξερὸ κεφάλι,
ὅπου παραλαλεῖς,
πῶς ἦλιος ἐπροβάλλει
ἐκ τῆς Ἀνατολῆς.

Κι' ἔπειτα βασιλεύει ἴσθιν Δύσιν πρὸς τὸ βράδυ,
κι' ἐπέρχεται κατόπιν
κι' ἐδῶ καὶ ἴσθιν Εὐρώπῃν
τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.

Ἐέρω τὴν ἄλλη μέρα
πῶς μὲ τὴν χαρᾶν γῆ
ἀπάνω ἴσθιν αἰθέρα
ἦλιος θὰ ξαναβγῆ.

Χρόνια περνοῦν κι' αἰῶνες,
κι' ἐν τούτοις οἱ κανόνες
τοῦ κόσμου δὲν ἀλλάζουν.

Καὶ ξέρω, φαμφαρόνε,
πῶς λύκοι πάντα τρῶνε
τὰρνάκια, ποῦ βελάζουν.

Ἐέρω πῶς ὁ ντουγιᾶς,
ὁ φεύτης, ὁ φονιάς,
θὰ σκάπτῃ τὸν μικρό.

Καὶ ξέρω, βρὲ κλαφάρη,
πῶς τὸ μεγάλο ψάρι
θὰ τρώῃ τὸ μικρό.

Πῶς δὲν κυττοῦν κοπέλα
τοὺς δυνατοὺς κατὰματα,
καὶ κάνουν ἔλοι γέλοια
γιά τῶν μικρῶν τὰ κλάμματα.

Ἐέρω πῶς τὰ ξεράδια
τῶν ἰαχυρῶν ἀπλόουον
ἴσθιν τὴν ἄσπρη μας τὴν ἄσπρη
καὶ τὴν ξεχαρβαλόουον.

Ἐέρω, βρὲ κουτοσμπόλη,
αὐτὰ ποῦ ξέρουν ἔλοι,
κι' ἀναμασσοῦνε πάντες.

Ἐέρω πῶς τὰριστεια,
τὰ πέρνοῦν μὲ τὰστεια
καὶ μὲ τὸ καλὸ ἄντες.

B.

Π.— Δὲν ξέρεις τίποτ' ἄλλο;

Φ.— Ἐέρω κι' πῶς μεγάλο,
πῶς κρίσεις φοβεράς
περνοῦμε, στραβοκάνη,
καὶ κάθε φουκαρᾶς
τὸ κρέας του δαγκάνει.

Π.— Πρῶτος ἐγὼ σοῦ τῶπα
καὶ σὺ τὸ ξαναλέεις;
Δὲν ξέρεις ἄλλο;

Φ.— Σώπα.
καὶ πίνουμε χολᾶς.

Ἐέρω πῶς κυνικοὶ
κυτοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
δὲν ἔχουν πλέον ὄρια.

Καὶ γιὰ πολλοὺς θὰ κλαίμε,
καὶ γιὰ πολλοὺς θὰ λέμε:
οἶκ τράνει μόντι γκλέρια.

Ἐέρω πῶς κατὶ κλικαὶς
μᾶς κάνουν ἔλοι γλόνικαὶς,
καὶ κατὶ καλογέροι
πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.

Πῶς δαίμων κοσμοκτόνος
τὰ σύμπαντα σαρῶνει,
πῶς κι' ὁ γνωστὸς Βαρῶνος
ἔπαυσε νὰ πληρώνῃ.

Ἀπόφαις σκληρά,
ποῦ κλαίνε γοερά
διάφοροι Βαρῶνοι.

Ξέρω γὰ τὸν Δευτέρῃ
πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ
σὲ τούτῃ τὴν φουρτούνα.

Ποῦ θάλασσαις ἀφρίζουν
κι' ἀγρίως φοβερίζουν
τὴν δόλια μας τὴν σκούνα.

Σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
σὲ τέτοια μαύρα χάλια,
ποῦ φέρνουν ταραχαῖς
'στὰ πῆδ γερὰ καφάλια.

Σὲ τούτους τὸς καιροῦς,
τοὺς τόσον πονηροῦς,
ποῦ βλέπεις, δυστυχῆ,
νὰ πέφτουν σὰν βροχῆ
ἀφάντασαις δέιδες,
καὶ στρίβουν τέσαις βίδες.

Τώρα, ποῦ βλέπεις πῶς ἔμπορει καὶ σκελετὸς νὰ μείνῃς
κι' ὁ πῆλαμος ὑπόσχεται πρὸς ἄλλους εὐπραγίαν,
τώρα, εὐρὲ βλάκκα, ποῦ κι' αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης
νὰ καθαρίσῃ δὲν ἔμπορει τὴν κέπρον τὴν Ἀδύγαιαν.

Τώρα σὲ τούτον τὸν καιρὸ,
ποῦ θέλουν ἄρον ἄρον
κι' ἔμας νὰ ἔμπουμε 'στὸ χορὸ
τῶν λυκῶν καὶ τῶν γλάρων.

Τώρα, ποῦ χάσκων ἀπορεῖς,
καὶ νὰ ρεμβάζῃς δὲν ἔμπορεῖς
καὶ νὰ κυττάῃς 'στὸν οὐρανὸ
ἀμέριμος, φωρῆτη,
τὴν Πούλια, τὸν Ἀδγερνὸ,
καὶ τὸν Ἀπροπορῆτη.

Τώρα, ποῦ στροβιλίζονται μικρὰ μεγάλα πνεύματα
καὶ πέρνουν φόκο τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα τζάκια μας,
κι' ἡ παριόνυμος οὐκιάς ἄφρησε περισσεύματα,
καὶ θησαυροὶ κατρακυλοῦν μᾶς ἀπὸ τὰ μπατζάκια μας.

Ποῦ φόβους ἔχομεν δεινοῦς,
καὶ γόρω μας γανγίζει
κάθε παληοζαγάρι.

Τώρα χρειάζεται ἕνας νοῦς,
ποῦ πρέπαι νὰ ζυγίξῃ
ἕνα σωστὸ καντάρι.

Γ

Π.— Κι' ἐγώ, μωρὲ χαλντούπη,
ποῦ μούγινης κουνουπι
μὲ σαχλαμέραις πάλι.

Ἐχω χρηστήν ἐλπίδα
μέσα 'στὴν καταιγίδα
καὶ 'στὴν ἀνεμοζάλη.

Πυρὰς ἀναρριπίζω,
περιχαρῆς ἐλπίζω
'στὸ νέο μας Κουβέρνο.

Καὶ σὲ πενίας χρόνους
ἀπὸ τρανοῦς Βαρώνους
κανένα τοῖκ δὲν πέρνω.

Πατῶ 'στοὺς οὐρανοῦς,
βλέπω τοὺς Γερμανοῦς,
βλέπω καὶ τοὺς Συμμαχοῦς.

Κι' ἔκαι 'στὸν Ἰλισσὸ
μὲ πάθος περισσὸ
ἀκούω τοὺς βατράχους.

Ἔμαθα νὰ νηστεύω,
τὸν ἀσκητῆ νὰ κάνω,
'στὸν Κρητικὸ πιστεύω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Εἶναι κινδύνων χρόνοι,
ἀλλ' ἔταν τὸ τιμὸνι
τὸ σφιξῆ μᾶς 'στὸ χέρι του.

Τότε, τῆς Μούσης μύστη,
ἔχω μεγάλη πίστι
'στὸν νοῦ του καὶ 'στ' ἀστέρι του.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε,
κι' ἔλα πάλι νὰ θαρρῆτε
πῶς θὰ ἔγινε σὲ καλὸ.

Φασουλῆ, καὶ σὲ γρηγόρει,
βάστ' ἀσπίδα, βάστα δόρυ,
κι' ἔλα μου γιὰλὸ γιὰλὸ.

Κόσμος σήμερα φρενήρης
μὲ βρονταῖς κουφαίνεται,
κι' ὁ καλὸς καρβοκύρης
'στὴ φουρτούνα φαίνεται.

Ὁ καθέννας κόβει ράβει
ἐταν δὲν βαστᾷ τιμὸνι,
μὰ σὰν μπῆ μᾶς 'στὸ καρὰβι
τότε βλέπει, κουφαηθόνι,

πῶς τὰ πράγματα δὲν εἶναι καθὼς φαίνονται ὁ ἕμᾶς,
καὶ πῶς δύσκολα 'στὸ στόμα πέφτει: κάθῃ λουκουμάς.

Φ.— Αὐτόν, ποῦ χάσκει κι' εὐκολα τὰ δύσκολα πιστεύει,
ἀμέσως τώρα κλείσει τον εἰς τὸ Φρενοκομείον,
καὶ κύτταξε πῶς ἄγρυπνος μὲ πόνον ἐποπτεῖται
ὁ πλοῦσιος ὁ Ρέπουλης τὸ πλοῦσιον Ταμεῖον.

Κι' ἂν ὅταν ἦταν Ὑπουργὸς καὶ πάλιν ὁ Μανώλης καθόλου δὴν τὸν τρώμαζε χολέρα καὶ πανώλης, ἀλλ' εἶναι τρομαρύτερον πανούκλας καὶ χολέρας τὸ βλέπειν κορβανᾶν κενὸν ὅτε τρομαρᾶς ἡμέρας.

Π. — Δὲν ξέραις ἄλλο τίποτε τῆς ἀγορᾶς χαμπάρι;
Φ. — Δὲν ξέρω, ποὺ νὰ ξεραθοῦν ὅσοι μ' αὐτὸν τὸν Ἀρη μᾶς ἔκαναν νὰ ξέρωμα Τραμίον ἀτροφίαις, κι' ἀλλάξανε τὴν πίστι μᾶς καὶ τῆς γεωγραφίας.

Δὲν ξέρω, ποὺ νὰ ξεραθοῦν σὰν τὰ ξερά τὰ φύλλα ὅσοι μᾶς ἔφεραν κι' ἔδω μεγάλη ξεραιλία, καὶ ξέρουν κι' ἔλ' οἱ θέλοντες κοτίνοους Ὀλυμπίας ὅτι θὰ μείνουν κύριαι πάσης ξηροκαμπίας.

Τώρα, Περικλή, μεγάλο αἰνίγμα θὰ σοῦ προβάλλω, κι' ἂν μ' ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ λύσῃς, τοῦτο βέβαια σημαίνει πῶς βλακέντιος δὲν εἶσαι...

Π. — Πῆς, το γλῶσσα σου σαλασασμένη.

Φ. — Χιλιετρόπητο λαγῆνι καὶ σταλιά νερὸ δὲν χύνει.

Π. — Τὸ κατάλαβα, σαλιάρη.

Φ. — Λοιπὸν τείναι;

Π. — Τὸ σφουγγάρι.

Φ. — Μπράβου σου, βρε Περικλέτο, τέλειος εἶς τὸ λαφτό.

Π. — Ἀλλὰ δὲν μὸς λὰς ἀλήθεια τί ζητεῖς νὰ πῆς μ' αὐτό;

Φ. — Θέλω νὰ σοῦ πῶ, γαϊδουρι, μὲς σ' τῆς λύπαις τῆς βαρειαῖς πῶς τῆς πλάσσεως ἡ μοῦρη θέλει μόνο σφουγγαριαῖς.

Ἐθνικοφρόνων κόμμα μ' ἕνα ποικίλον χρώμα.

Κόμμα τῶν Ἐθνικοφρόνων... σχολιάζει: κι' ἡ Βουλὴ τὸ τοιοῦτον γεγονός...

Κόμμα τῶν Ἐθνικοφρόνων, κι' εἶναι τοῦτου κεφαλὴ Γούναρης ὁ Πατριός.

Εἰς αὐτὸ τὸ κόμμα μέσα θάβρης Μπέηδες μὲ φέσα, θάβρης κι' ἄλλους μὲ σαρίκι.

Θάβρης ξένους συμπόλιτας κι' Ἑλλήνας Ἰσραηλίτας, ποὺ λαμπρὰ τοὺς στέφει νίκη.

Εἶναι κόμμ' ἀπὸ τὰ φρίνα, καὶ σ' αὐτὸ θὰ ὄρῃς ἀντάμα τὸν Φερῆτ καὶ τὸν Κοφίνα, τὸν Ὀμῆρ καὶ τὸν Νιχάμα.

Εἰς αὐτὸ κ' Ὀμουσταφᾶς μὲ τὰς γνώμας τὰς σοφᾶς, κι' ὁ Χασὸν Μεχμέτ Ἀλῆς, ἔθνικοφρων σεδνταλῆς.

Βλέπεις ν' ἀκτινοβολῇ ἔθνικοφρων ἕνας κι' ἕνας, ποὺ πολλῶν ἐξάφρει φρένας.

Κι' ὁ Δημήτρης τοὺς καλεῖ μὲς σ' ὄν μουσαφίρ ὄντα, καὶ πρὸς δρᾶσιν τοὺς κεντᾶ.

Μπουγιουρούμ, Χαφούξ Μεχμέτη, μπουγιουρούμ, Ὀμῆρ, κι' ἄλλοι θάζουσι τουμπεκι [Χακῆ...
* στοὺ μεγάλου τουμπουκιοῦ των τὸν περιχρυσὸ λουλά, κι' ἄλλοι: λὲν: χαϊρὸ δά.

Σὲ Ντιβάνια ἐκπλωμένοι τριβουν ξεπακουτωμένοι τὸνα των καὶ τέλλο πόδι.

Κι' ἔχουν τὰς δικὰς μας σκέψεις, κι' ἔχουν τὰς δικὰς μας βλέψεις, τὰ δικὰ μας ἰδεώδη.

Ποιὸς ἐπίστους ποτὲ πῶς θὰ βγοῦνε μαχηταὶ τῆς ἰδέας μας ἐκείνης καὶ Νεότουρκοι μὲ λαύρα, κι' ὅσοι λαχταροῦν μὲ Χάβρα μὲς σ' τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης;

Τοὺς κυττάζω σὰ Ντιβάνια νὰ διαβάζουσι τὸ Κοράνι, κι' ἔλοι μαχηταὶ καὶ λάτρεις μᾶς ἰεολόγου Πάτρης προσκυνοῦν καὶ μεγαλύνουν τὸ δικὸ μας τὸ Ντι βάνι.

Κι' ἔχουν μέσα των γιαγκίνι, κι' ἔχουν μέσα των σκελίτι, ὅταν ἐλέπου πῶς κι' ἐκείνοι ἔμειναν χωρὶς Ντοβλέτι.

Μῆς ἰδέας θιασῶται, μῆς ἰδέας ὀπαδοὶ μὲ γιαγκίνι Ἑλληνικό.

Καὶ γιὰ τοῦτους πότε πότε κι' ὁ Δημήτρης τραγουδεῖ ἀμανὲ παθητικό.

Μπέηδες, ἄς τραγουδοῦμε, κι' ἄντις μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε / πότε μέσα σ' τὸ Ντοβλέτι θὰ ξανάχομε τὴν χάρι νὰ μᾶς βγάζουσι τὸ παποῦται, νὰ μᾶς τρίβουσι τὸ ποδάρι, καὶ σαλάμ ἀλέκηνι εἶλο νὰ μᾶς λένε κι' ἀφάρμ... Μπέηδες μου, ποιὸς τὸ ξέρει;... Μπέηδες, Ἄλλὰχ καρὶμ.

Νέον κόμμα μὲς σ' τὴν μῆση, ποὺ σωτήριον θὰ δρᾶ μὲ σαρίκι καὶ μὲ φέσι καὶ μὲ πρόσωπα φαϊδρά.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ πρῆγν μέσα σ' τὸ Τουριστ μᾶς κάνει κόμμα νέον ἔθνικόν, ποὺ παντοῦ θ' ἀνυμνηθῇ, καὶ καθένιας πατριώτης γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ βα σκάνη ξεφώνιζαι τρεῖς φορές: φοῦτο του νὰ μὴ βασκαθῇ.